

„Bitang jó regény.”

Mondo

„Gibson rendkívül gazdag prózája és erős párbeszédei
egy rendíthetetlen, hiteles jövőképben teljesednek ki.”

Kirkus Reviews

A szerző eddig megjelent műve az Agave Könyvek gondozásában:

A periféria

**WILLIAM
GIBSON
VIRTUÁLFÉNY**

agave
könyvek

William Gibson: Virtual Light

Copyright © 1993 by William Gibson

Hungarian translation © Pék Zoltán, 2015

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

William Gibson: Virtual Light

Bantam Books, Bantam Doubleday Dell Publishing Group, New York, 1993

Fordította: **Pék Zoltán**

ISBN: 978 61 5552 245 1

Agave Könyvek

Felelős kiadó: A kiadó ügyvezetője

A borítót és a kötetet tervezte: Kuzskó Rajmund

Felelős szerkesztő: Velkei Zoltán

Szerkesztő: Bordás Veronika

Korrektor: Boncz Éva

Készült: a Kinizsi Nyomda Kft. nyomdájában, Debrecenben, 2015-ben

Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Műfaj: science fiction

Gary Gaetano Bandierának, aki hatalmas arc és a haverunk

ÓRIÁSOK FÉNYLŐ HÚSA

A futár nekinyomja a homlokát az ablaknak, az üveg, az argon és a kopolimer rétegeinek. Egy járőrkoptert figyel, amely vadászó darázsként oldalaz a város felett, a potroha alatti sima fekete fegyvergondolában a halál fullánkja.

Órákkal korábban bombák hullottak az egyik északi külvárosra; hetvenhárman meghaltak, és a merényletet még senki nem vállalta magára. Itt viszont, a Lázaro Cárdenas tükrös zikkuratjain óriások fénylő húsa tükröződik, ahogy elterelik az éjszaka álomsortüzét a várakozó *avenidák* felé – minden a régiben, az élet megy tovább.

Az ablakon túl a levegő holddudvart von a fényforrások köré, sárgás árnyalatot, amely észrevehetetlenül fakul áttetsző barnaságba. Az éjszaka lencséjébe finom száraz pelyhekben ágyazódott be a bélsárhó, és szinte felhőben hömpölyög a szennyvíztisztító telep felől.

A futár lehunyja a szemét, majd a háttérben sziszegő klímaberendezésre összpontosít. Elképzeli, hogy Tokióban van, és ez a helyiség a régi Imperial egy új szárnyában található. Látja magát Csijoda-ku utcáin, a sóhajtozó szerelvények alatt. Egy keskeny utcát vörös rizspapír lámpák szegélyeznek.

Kinyitja a szemét.

Mexikóváros még mindig ott van.

A nyolc üres, miniatűr műanyag palack a dohányzóasztal szélével párhuzamosan sorakozik: japán vodka, Gyere Vissza Lazac, a neve még bosszantóbb, mint a makacs utóíze.

A konzol feletti képernyőn a *ptyicskák* várják, mindnyájan bolyhos szövetben. Amikor felemeli a távirányítót, magas, éles járomcsontjuk hullámszerűen kezd a szeme mögötti térben. A fiatalemberek, akik kivétel nélkül mind hátulról hatolnak beléjük, fekete bőrkesztyűt viselnek. A szláv arcok nemkívánatos gyerekkori emléktöredékeket idéznek fel: egy fekete csatorna bűzét; az acél csengését egy ringó vonat alatt; egy fagyos parkra néző lakás magas, repedezett mennyezetét.

A buzgón párosodó oroszokat huszonnyolc periférikus kép keretezi; alakokat pillant meg, akiket egy ázsiai komp füstkormos járműfedélzetéről cipelnek ki.

Kinyit még egy apró üveget.

Most a *ptyicskák*, akik feje úgy jár fel-le, akár a jól olajozott gép, lenyelik arrogáns, önző fiújukat. A kameraszög a szovjet szocreál filmipar lelkesedését idézi.

A futár tekintete az időjárás-jelentésre vándorol. Alacsony nyomású front halad át Kansas felett. Mellette egy kísértetiesen nyugodt iszlám csatorna szüntelenül Isten nevét ismételési fraktálapú kalligráfiával.

Issza a vodkát.

Nézi a tévét.

Éjfél után a Liverpool és a Florencia kereszteződésénél egy fehér Lada hátsó üléséről bámul ki a Zona Rosára, frissen borotvált állát egy svájci nanopórusos légzőkészülék dörzsöli.

Minden elhaladó arcon maszk, a szájukat és orrlyukakat szűrők takarják. A halottak napja tiszteletére egyeseké vigyorgó cukorkoponya gyöngydiszes állkapcsára hasonlít. A maszkok akármilyen formát öltenek is, a gyártók mind ugyanazt a bizonytalan, de vigasztalónak is értelmezhető megállapítást teszik velük a viroidokról.

A futár abban bízott, hogy elmenekül az egyformaság elől, netalántán felfedez valami szépet vagy futó érdekességet, de nincs itt más, csak a maszkos arcok, a saját félelme, a fények.

Egy özönvíz előtti amerikai autó kanyarodik be az Avenida Chapultepec felől, szinte vánszorog, a lógó lökhárító alól szén-monoxid-löketeket ereget. Az egészet poros kólaszínű gyantaréteg és tükörszilánkok gar-madája borítja, csak a szélvédőt nem. Az fekete és fényes, átlátszatlan, akár egy tintapaca, és a járőrkooper halálos gondoláját juttatja eszébe. Ez a karneváli kísértet, ez a Cadillac, ez az olajzabáló ócskaság a koszos, kísérteties ezüstmozaik köntösével félelmet ébreszt benne, megfoghatatlan, értelmetlen, de abszolút meggyőző rettegést. Miért engedik, hogy a mocskával tovább szennyezze a már így is elviselhetetlen levegőt? Ki ül benne a fekete szélvédő mögött?

Reszketve figyel, ahogy a jármű elhalad.

– Az a kocsi... – Önkéntelenül előredől, kénytelen a sofőr széles barna nyakához beszélni, akinek terjedelmes fülcimpájáról valamiért a tévéshop-ban látott reпрó kerámiák jutnak eszébe.

– *El coche* – mondja a taxis. Nem visel maszkot, és megfordulva mintha most először venné észre a futárt. A futár látja, hogy a tükrös Cadillacen egyszer, kurtán vörösen megvillan egy éjszakai klub lézere, majd a járgány eltűnik.

A taxis csak bámul rá.

A futár megkéri, hogy vigye vissza a hotelhoz.

Fémzajos álomból ébred: egy európai reptér boltíves csarnokai, távoli figurák az indulás néma rituáléjában.

Sötétség. A klímaberendezés sziszegése.

A pamut ágynemű tapintása. A telefonja a párna alatt. A forgalom zaját a gázzal töltött ablaküvegek tompítják. Elszivárgott a testéből az összes feszültség, a pánik. Eszébe jut az átriumi bár. Zene. Arcok.

Tudatára ébred egyfajta belső egyensúlynak, ritka nyugalomnak. Ő csak ezt a békét ismeri.

És igen, a szemüveg itt van, bedugva a telefonja mellé. Kihúzza, kihajtja a szarát. A bizsergő izgalomba büntudat vegyül, ami valamiképp Prága óta kíséri.

Majdnem egy évtizede szereti már a nőt, noha nem így gondol rá. De nem vett másik szoftvert, és a fekete műanyag keret fényét vesztette. A kazetta címkéje már olvashatatlan, elkopott az ő érintésétől rengeteg éjszakán, rengeteg ehhez hasonló szobában.

Már régóta jobban szereti, ha a nő csendben van. A sárguló füldugókat már nem is illeszti be. Megtanult beszélni hozzá, suttogni neki, miközben átpörgeti a lassú részeket, fel a holdfényes, sziklás domboldalra, ami se nem Hollywood, se nem Rio, hanem a kettő lágyított, digitális elegye.

A nő mindig ott vár rá a kanyonban álló fehér házban. A gyertyák. A bor. Makulátlan matt fehér bőrén a gyöngyös ruha, feszes combján a fekete gyöngyök simák és hűsek, akár egy kígyó hasa.

Messze-távol, a pamuttakaró alatt megmozdul a futár keze.

Később, ahogy egy másféle textúrájú álom felé sodródik, a párnája alatt megcsörren a telefon, halkán és csak egyszer.

– Igen?

– A foglalása San Franciscóba megerősítve – mondja valaki, vagy nő, vagy gép. A futár megnyom egy billentyűt, hogy rögzítse a járat számát, és elköszön. A sötétítőfüggöny mellett erőtlen fény szűrődik be, lehunyja a szemét.

Átöleli a nő fehér karja. Örökkévaló szőkesége.

A futár elalszik.

2.

JÁRŐRÖZÉS GÉPÁSSZAL

Az IntenSecure minden harmadik műszak után rendbe hozatta a járgányait. Egy nagy, speckó autómosót használtak a Colby Avenue mellett; húsz réteg kézzel felhordott Nedves Mézbarna, és akkor még nem is szabadott nagyon összedzsuvázni.

Azon a novemberi estén, amikor a Vágyköztársaság véget vetett a fegyveres járőri karrierjének, Berry Rydell valamivel korábban érkezett.

Szerette az autómosó szagát. Valami rózsaszín cuccot töltöttek a szórófejekbe, amivel lemosták a koszréteget, és a szag egy nyári munkájára emlékeztette Knoxville-ben, az iskola utolsó évében. Kint, a Jefferson Davis Street mentén egy nagy régi Safewayt akartak átalakítani lakókomplexumnak. Az építészek ragaszkodtak hozzá, hogy a salakbeton falakat teljesen kaparják le; a legtöbb már szürke volt, de a mélyedésekben még maradt a régi rózsaszín Safeway-festékből. Az építészek Memphistől jöttek, fekete öltönyt és fehér pamutinget viseltek, amiről lerítt, hogy többbe került az öltönytől, vagy minimum annyiba. Sose kötöttek nyakkendőt, viszont a legfelső gombot sem gombolták ki. Rydell akkor arra tippelt, hogy az építészek egyszerűen így öltöznek; most, hogy L. A.-ben élt, tudta, hogy ez tényleg így van. Fültanúja volt, amikor az egyikük elmagyarázta a művezetőnek, hogy *az anyagszerkezet előregedésének vizsgálatával* foglalkoznak. Sejtette, hogy ez csak kamu, de jól hangzott; mint ami az öregekkel történt a tévében.

Számukra lényegében azt jelentette, hogy le kellett maratniuk ezt a régi szar festéket több ezer négyzetméternyi ugyanolyan szar salakbetonról,

még hozzá egy hosszú acélnyélre rögzített oszcilláló szórófejjel. Ha a művezető nem figyel, az ember megcélozhatott egy másik gyereket, eltalálhatta a jó tízméteres csípős szivárvánnyal, és lemoshatta róla a naptejet. Rydell meg a haverjai egy rikító színű ausztrál cuccot használtak, amiről csodásan látszott, hová kentél belőle és hová nem. A távolságot viszont jól meg kellett becsülni, mert a szórófej közlelről a krómot is levitte a lökhárítóról. Rydellt és Buddy Criggert pont ezért rúgták ki a végén; akkor átmentek egy szemközti sörözőbe, aztán Rydell egész éjjel egy Key West-i csajt kefélt. Életében először aludt nő mellett.

Most meg itt van Los Angelesben, és egy hatkerekű, húsz réteg kézzel felhordott lakktól csillogó Hotspur Huszárt vezet. A Huszár egy páncélozott Land Rover volt, ami száznegyven mérföldet tudott nyílegyenes úton, már ha az ember talált ilyet és volt ideje felgyorsítani. Rydell műszakvezetője, Hernandez azt mondogatta, hogy semmilyen angol gyártmányú dologban nem lehet megbízni, ami nagyobb egy kalapnál, legalábbis ha fontos, hogy működjön is, amikor szükség van rá. Azt is mondogatta, hogy az IntenSecure jobban tette volna, ha inkább izraelit vagy minimum brazilt vesz, és különben is kinek támadt az a remek ötlete, hogy Ralph Laurennel tankot terveztesen?

Rydell ehhez nem tudott hozzászólni, de ezt az állandó tupírozást ő is túlzásnak találta. Arra tippelt, hogy a főnökség valószínűleg azt szeretné, ha a kocsí az embereket a nagy barna postásfurgonokra emlékeztetné, de közben azt is remélik, hogy inkább olyasmire emlékezteti őket, amit egy epizkopális templomban látni. Mérsékelt aranyozott logó. Meglehetősen visszafogott.

Az autómosóban főleg nemrég érkezett mongol bevándorlók dolgoztak, akik nem találtak jobb melót. Munka közben kísérteties torokhangon énekeltek, és Rydell szerette hallgatni őket. Nem tudott rájönni, hogy csinálják; úgy hangzott, mint a levelibéka brekegése, csak éppen kettő egyszerre.

Most éppen az oldalsó krómozott büttyöket polírozták. Azoknak kellett megtartani az elektromos tömegoszlató rácsokat, és csak azért lettek

krómozva, hogy dögösebben nézzenek ki. A knoxville-i rohamkocsikat is felszerelték elektromos rendszerrel, de ez a locsoló vízesen is tartotta az embereket, ami sokkal kellemetlenebb volt.

– Itt írd alá – mondta a csapatfőnök, Anderson, egy szűkszávú fekete kölyök. Nappal orvosnak tanult, és mindig úgy nézett ki, mint aki két napja egy hunyást sem aludt.

Rydell elvette a táblát meg a fénytollat, és belefirkantott a szignó rubrikába. Anderson átadta a kulcsot.

– Pihened kéne egy kicsit – mondta neki Rydell. Anderson bágyadtan elvigyorodott. Rydell odaballagott a Gépászhoz, és kikapcsolta a riasztót.

Valaki egyszer zöld filccel felírta belül a szélvédő feletti lemezre, hogy GÉPÁSZ, és azóta így emlegették a járgányt, elsősorban azért, mert Sublettnek tetszett. Sublett Texasból jött, valami perverz lakókocsis videoszektából menekült el. Azt mesélte, hogy az anyja már éppen oda akarta dobni őt a gyülekezetnek, akármit jelentsen is ez.

Sublettnek nem akaródzott mesélni róla, de Rydell azt szűrte le a szavaiából, hogy azok az emberek a videót tartják az Úr kedvenc kommunikációs eszközének, és a képernyőt amolyan örökké égő csipkebokornak tekintik.

– Az Úr a részletekben van – mondta egyszer Sublett. – Csak *nagyon* oda kell figyelni.

Akármilyen formát is öltött náluk a hit, az nyilvánvaló volt, hogy Sublett sokkal többet tévézett, mint bárki, akit Rydell ismert. Főleg régi filmeket nézett olyan csatornákon, ahol csak azok mennek. Sublett elárulta, hogy a Gépász egy robottank neve egy japán szörnyfilmben, a Gépi Protokolláris Ártalmatlanító Szerkezet rövidítése. Hernandez arra gyanakodott, hogy Sublett maga írta a szélvédő fölé. Sublett ezt tagadta. Hernandez utasította, hogy kaparja le a feliratot. Sublett ezt elengedte a füle mellett. A felirat azóta is ott virított, de Rydell tudta, hogy Sublett túlságosan szabálytisztelő ahhoz, hogy ilyen vandalizmusra vetemedjen, plusz a filctoll tintájától talán be is krepált volna.

Sublett brutálisan allergiás volt. Bizonyos tisztítószerektől és hígítóktól rohamot kapott, úgyhogy az autósóba be se lehetett volna rángatni.

Az allergiák hatására fényérzékeny is lett, úgyhogy tükrös kontaktlencsét kellett hordania. A fekete IntenSecure-egyenruhával, a száraz szőke hajával meg a kontaktlencsével úgy nézett ki, akár egy Ku-Klux-Klan-beütésű náci robot. Ami problémát tudott okozni egyes boltokban a Sunseten, mondjuk hajnali háromkor, még ha csak ásványvízért és kóláért ment is be. Rydell ennek ellenére mindig örült, ha egy műszakba kerültek, mert Sublettnél békepártibb bérzsarut keresve sem találhatott volna. És talán még örült sem volt. Ez a két jellemvonás Rydell értékrendjében kifejezetten pozitív tengelyen szerepelt. Ahogy Hernandez kedvtelve mondogatta, DélKalban még azt is szigorúbban veszik, hogy ki lehet fodrász.

Az IntenSecure sok biztonsági őrre Rydellhez hasonlóan korábban ilyen vagy olyan formában rendőri munkát végzett, sőt néhányan a Los Angeles-i Rendőrségnél szolgáltak, és noha a társaság szabályzata tiltotta a magánfegyver viselését munka közben, munkatársai mindenféle harci eszközzel felszerelve jártak be dolgozni. A személyzeti ajtóknál fémdetektorokat szereltek fel, és Hernandez egyik fiókja általában tele volt törökkel, nuncsakukkal, kábítópisztolyokkal, bokszerekkel és rugós késekkel meg minden egyébvel, amit a detektorok kiszúrtak. Akár péntek reggel egy miami gimiben. Hernandez műszak után mindent visszaadott, de amikor riasztásra szálltak ki, be kellett érniük a Glockkal és az oszlatópuskával.

A Glock rendszeresített rendőrségi szolgálati fegyver volt, legalább húszéves. Az IntenSecure vagonszám vásárolta fel azoktól a rendőrőrsöktől, amelyeknek tellett arra, hogy áttérjenek a hüvely nélküli lőszerre. A műveleti szabályzat értelmében az ember a Glockot a műanyag tokban tartotta, a műanyag tokot pedig tépőzárral a kocsik központi konzoljára rögzítette. Riasztáskor csak úgy tokostul lerántotta a konzolról, és felerősítette az egyenruhádön direkt ezt a célt szolgáló tépőzárra. Elvileg csak akkor léphetett ki fegyverrel a járműből, amikor ténylegesen *intézkedett*.

Az oszlatópuska nem is számított lőfegyvernek, legalábbis a törvény értelmében nem, de egy tíz másodperces sorozat közléről könnyedén leradírozhatta egy ember arcát. Izraeli tömegoszlató eszköz volt, sűrű-

tett levegővel működött, ami kétcentis újrafeldolgozott gumiból készült kockákat lött ki. Egy hátsó táras rohampuska és egy ipari szegecselő keresztezésének látszott, csak éppen rikító sárga műanyagból készült. A ravaszt meghúzva a gumikockák folyamatos sugárban záporoztak a csőből. Aki ügyesen kezelte, még sarok mögé is tudott vele lőni, csak úgy kellett célozni, hogy a kockák megpattanjanak a megfelelő felületen. Folyamatos sorozattal közéről előbb-utóbb kettévágott egy furnérlapot, és jó harminc méterig súlyos zúzódást tudott okozni. Azért kapták, mert elméletben a járőrök ritkán találkoznak fegyveres behatolóval, és az oszlatópuska sokkal kevesebb kárt tudott okozni az ügyfélben vagy annak tulajdonában. Ha pedig mégis fegyveres behatolóval akadtak össze, akkor ott volt a Glock. Az elmélet azt már nem vette figyelembe, hogy a behatoló valószínűleg hüvely nélkülivel lövöldözik. Az elmélet továbbá azt sem vette figyelembe, hogy a komolyan felszerelt behatoló általában be van pörögve a táncostól, minek következtében egyszerre emberfeletti gyors és embertelenül elmebeteg.

Knoxville-t akkoriban elárasztotta a táncos, és Rydell is emiatt függesztették fel. Behatolt egy lakásba, ahol egy Kenneth Turvey nevű gépkezelő tartotta túszként a barátnőjét meg a két kisgyerekét, és azt követelte, hogy beszélhessen az elnöknővel. Turvey vézna volt, fehér, és kábé egy hónapja nem fürdött. Az Utolsó vacsorát tetováltatta a mellkasára. Nagyon friss tetkó volt, még be sem gyógyult. Rydell az alvadó vérréteg alatt is látta, hogy Jézusnak nincs arca. Sem az apostoloknak.

– A rohadt életbe – hörögte Turvey, amikor meglátta Rydell –, én csak az elnöknővel akarok beszélni, na. – Meztelenül, törökülésben trónolt a barátnője kanapéján a nappaliban. Az ölében egy csődarab hevert, amit teljesen betekertek ragasztószalaggal.

– Igyekszünk elérni magának az elnöknőt – felelte Rydell. – Sajnáljuk, hogy ilyen sokáig tart, de be kell tartanunk a hivatalos protokollt.

– Az isten verje meg – mondta Turvey csüggedten –, hát senki nem érti, hogy az Úr feladatot bízott rám? – Nem hangzott különösebben dühösnek, inkább csak fáradtnak és ingerültnek. A nyitott ajtón át Rydell

belátott a lakás egyetlen hálósobájába. A barátnő hanyatt feküdt a padlón, egyik lába mintha eltört volna. Az arcát nem látta. Meg se mozdult. Hol vannak a gyerekek?

– Az meg micsoda? – kérdezte Rydell, és a Turvey ölében heverő tárgyra mutatott.

– Fegyver. És ezért kell beszélnem az elnöknővel.

– Sose láttam még ilyen fegyvert – jegyezte meg Rydell. – Mit lő ki?

– Grépfrútos konzervdobozt. Betonnal töltve.

– Komolyan?

– Megmutatom. – Turvey a vállához emelte a micsodát. Volt rajta egy igencsak bonyolult zárkeret, egy présfogóból eszkábált ravasz meg két rugalmas cső. Rydell látta, hogy a csövek a kanapé mellett álló nagy gáz-tartályba futnak, amit talán csak kézikocsival lehet mozgatni.

A barátnő nappalijának poros poliészter szőnyegén térdelve figyelte, ahogy a fegyver csöve ellendül előtte. Elég vastag volt, hogy beleférjen az ökle. Figyelte, ahogy Turvey céloz: a hálósoba nyitott ajtaján át a benti szekrényre.

– Turvey, a rohadt életbe – hallotta hirtelen a saját hangját Rydell –, hol vannak a gyerekek?

Turvey meghúzta a fogóraszt, és gyümölcskonzerv nagyságú lyukat ütött a szekrény ajtaján. A gyerekek abban voltak. Biztosan sikoltottak, bár Rydell nem emlékezett, hogy hallotta volna. Az ügyvédje később azal érvelt, hogy ekkor nemcsak megsüketült, hanem ráadásul hanghatás okozta katalapsziás állapotba került. Turvey találmánya csak pár decibellel múlta alul a rohamosztag kábítógránátjának hangerejét. De Rydell nem emlékezett rá. Nem emlékezett arra sem, hogy fejbe lőtte Kenneth Turvey-t, és semmi másra addig, amíg fel nem ébredt a kórházban. Jött egy nő a *Zsaruk a pácban* című tévéműsortól, ami az apja kedvence volt, de azt mondta, nem szabad beszélniük, amíg Rydell nem egyeztetett az ügynökével. Rydell azt felelte, neki nincs ügynöke. A nő azt mondta, ő is tudja, de egy ügynök nemsokára fel fogja hívni.

Rydell csak feküdt ott, és arra gondolt, hogy az apjával hányszor nézték a *Zsaruk a pácbant*.

– Mégis milyen pácról beszélünk? – kérdezte végül.

A nő csak mosolygott. – Akármilyen az, Berry, biztosan megüti a műsor mércéjét.

Rydell hunyorogva mustrálta. Elég jól nézett ki. – Hogy hívják?

– Karen Mendelsohn. – Nem úgy festett, mint aki knoxville-i, de még csak nem is memphisi.

– A *Zsaruk a pácban* küldte?

– Igen.

– És mit dolgozik nekik?

– Ügyvéd vagyok – felelte a nő. Rydell nem emlékezett, hogy addig találkozott volna akár egy ügyvéddel is, de utána radikálisan megváltozott a helyzet.

Gépász jellegtelen folyadékkristály kijelzői feléledtek, amikor Rydell beadta a slusszkulcsot, beütötte a biztonsági kódot, és lefuttatott egy rendszerellenőrzést. Imádta a hátsó lökhárító alatti kamerákat, gyerekjáték volt velük a parkolás, pontosan láttad, hová toatsz. A Halálcsillaggal nem tudott kapcsolatba lépni, amíg a kocsit az autómosóban állt, az épületben túl sok volt az acél. Meg amúgy is Sublett feladata nyomon követni a dolgokat a földugón keresztül.

Az IntenSecure személyzeti pihenőjében kitétek egy felhívást, miszerint a társaság szabályzata értelmében tilos a műholdat Halálcsillagnak nevezni, mégis mindenki így hívta. Még a Los Angeles-i Rendőrség is így nevezte. A hivatalos neve Dél-kaliforniai Geoszinklinális Rendfenntartó Műhold volt.

A műszerfal képernyőit figyelve Rydell óvatosan kitolatott az épületből. A Gépász iker kerámiamotorja elég újnak számított ahhoz, hogy viszonylag halk legyen; Rydell a nedves betonon guruló gumik surrogását is hallotta.

Sublett odakint várta, ezüstszemében tükröződött a mellette elhaladó vörös féklámpa. Mögötte éppen ment le a nap, az ég színei arról árulkodtak, hogy a megszokott koktélnál több adalékanyag került a levegőbe. Sublett aggódva hátralépett, ahogy Rydell eltolatott mellette, nehogy a kerekekről akár egy csepp is ráfröccsenjen. Rydell is aggódott, nem szívesen vitte volna a texasit megint kórházba, ha elkapja egy allergiás roham.

Megvárta, hogy Sublett felhúzzon egy eldobható orvosi kesztyűt.

– Halihó – ült be Sublett. Becsukta az ajtót, majd lehúzta a kesztyűt, és vigyázva egy lezárható nejlonzacskóba pottyantotta.

– Nehogy egy csepp is érjen – mondta neki Rydell, ahogy Sublett a kesztyűvel vacakolt.

– Röhögj csak ki nyugodtan – felelte nyájasan Sublett. Elővett egy csomag hipoallergén rágót, és bekapott egyet. – Hogy van az öreg Gépász?

Rydell átfutotta a kijelzőket. – Tűrhetően – felelte elégedetten.

– Baromira remélem, hogy ma éjjel nem hívnak légóházhoz – rágózott Sublett.

Sublett rühellte ezeket az úgynevezett légóházakat. Állította, hogy mérgező bennük a levegő. Rydell ezt baromságnak tartotta, de belefáradt már a vitába. A légóház nagyobb volt a legtöbb átlagos háznál, többbe is került, és Rydell lefogadta volna, hogy a tulajok jócskán perkálnak a levegő tisztán tartásáért. Sublett azt hajtogatta, hogy aki légóházat épített, az tutira paranoiás, vagyis mindig mindent lezár, nem keringeti a levegőt, és ezért gyűlik fel a mérge.

Ha Knoxville-ben voltak is légóházak, Rydell nem tudott róluk. Úgy gondolta, ez L. A.-i sajátosság. Sublett-től hallott róluk először; amaz majdnem két éve dolgozott az IntenSecure-nál, főleg nappali járőrként Venice-ben. Amikor aztán végre Rydellnek is ki kellett szállnia egy ilyenhez, alig hitt a szemének: a légóházat mintha egy lebombázott vegytisztító alá építették volna. Mélyre, nagyon mélyre nyúlt a föld alá. Mindenütt gyalult fagerendák, fehér vakolat meg palapadló, és minden helyiség tele török szőnyegekkel, hatalmas festményekkel és olyan bútorokkal, amelyeket Rydell még életében nem látott. A hívás viszont valahogy nem stimmel;

Rydell családon belüli erőszakra tippelt. Mondjuk, a férj megütötte a feleséget, a feleség rácsapott a gombra, és most próbálták úgy beállítani, mintha műszaki hiba lett volna. Csakhogy nem lehetett műszaki hiba, mert valakinek meg kellett nyomni azt a gombot, és a központ három egész nyolc tized másodperc múlva befutó jelszó-megerősítő hívására sem érkezett válasz. A nő előbb biztos a telefonnal próbálkozott, vélte Rydell, aztán rácsapott a gombra. Aznap este „Böhöm George” Kecskamadzéval járőrözött, és a grúznak se tetszett a dolog.

– Ezek előfizetők, öreg, szóval megnézed őket. Ha senki nem vérzik, elhúzol, oké? – mondta Böhöm George már utána. Rydellnek azonban nem ment ki a fejéből a nő szeme körül vibráló feszültség, és az, ahogy a nagy fehér köntösének gallérját összeszorította a nyakán. A férje ugyanolyan köntöst viselt, csak neki vastag szőrös lába és drága szemüvege volt. Valami nem stimmelt náluk, de ő sosem fogja megtudni, mi. Mint ahogy azt sem fogja soha megérteni, igazából hogyan élik az életüket, azt az életet, ami hasonlít a tévében látottra, de csak hasonlít.

Ha az ember innen nézte, L. A. telis-tele volt rejtélyekkel. Még annál is telibb.

Vezetni viszont szeretett a városban. Nem amikor kiszálltak valahová, hanem csak úgy cirkálni a Gépással. Most befordult a La Cienegára, és a műszerfalon a kis zöld kurzor ugyanezt csinálta.

– *Tiltott zóna.* Herve Villechaize, Susan Tyrell, Marie-Pascal Elfman, Viva – sorolta Sublett.

– Viva? – hökkent meg Rydell. – Milyen Viva?

– Csak simán Viva. Színésznő volt.

– Mikor csinálták?

– 1980-ban.

– Akkor még meg se születtem.

– A tévében időtlen az idő, Rydell.

– Én meg már azt hittem, hogy el akarod felejteni ezt az egészet, öreg. – Rydell megszüntette az oldalsó ablak tükrösítését, hogy jobban megstírolhessen egy vörös hajú lányt, aki nyitott, rózsaszín Daihatsu Sneakerben

hajtott el mellette. – Amúgy nem láttam azt a filmet. – Elérkezett az az esti óra, amikor a kocsiban ülő nők olyan jól néztek ki, mint minden más is Los Angelesben. A hadsereg egészségügyi alakulatainak főparancsnoka igyekezett betiltatni a nyitott tetejű autókat; szerinte szerepet játszottak a bőrrákos esetek elszaporodásában.

– *Végjáték*. Al Cliver, Moira Chen, George Eastman, Gordon Mitchell. 1985.

– Kétéves voltam, de azt se láttam – vágta rá Rydell.

Sublett elhallgatott. Rydell megsajnálta; a texasi srác másról nem nagyon tudott beszélni, és az övéi a lakókocsitáborban biztosan látták ezeket a filmeket és még sok másikat.

– Az éjjel láttam egy régi filmet – próbálkozott Rydell.

– Micsodát? – éledt fel Sublett.

– Nemtom. L. A.-ben játszódtam. Egy fickó megismerkedett egy csajjal. Aztán felvett egy nyilvános telefont egy fürkében, mert csengett. Már késő éjjel. Egy fickó telefonált egy rakétasilóból, aki tudta, hogy most lőtték ki a rakétákat az oroszokra. A faterját próbálta hívni, vagy a tesóját, vagy valami ilyesmi. Merthogy mindjárt vége a világnak. Aztán, aki felvette a telefont, hallotta, hogy katonák mennek be a silóba, és lelövik a fickót. Mármint azt, aki telefonált.

Sublett lehunyta szemmel böngészte a mentális adatbankját. – Aha. És mi volt a vége?

– Nemtom, elaludtam.

Sublett szeme felpattant. – Ki játszott benne?

– Gőzöm sincs.

Sublett üres ezüstszepe hitetlenkedve elkerekedett. – Jézusom, Berry, minek nézel tévét, ha oda se figyelsz?

Miután Kenneth Turvey-t lelőtte, nem sokáig maradt a kórházban, alig két napig. Az ügyvédje, maga Aaron Pursley jelentette ki, hogy tovább bent kellett volna tartaniuk és alaposabban felmérni az őt ért poszttraumás

sokk mértékét. Rydell viszont nem bírta a kórházakat, és különben sem érezte magát annyira szarul, egyszerűen csak nem emlékezett pontosan a történetekre. Meg aztán mellette állt Karen Mendelsohn, újonnan szerzett ügynöke, Wellington Ma pedig segített neki boldogulni a tévésekkel, akik közül egy sem volt olyan kedves, mint a hosszú barna hajú Karen. Wellington Ma kínai volt, Los Angelesben élt, és Karen elárulta, hogy az apja valaha a Nagy Kör nevű banda tagja volt, de Rydell lelkére kötötte, hogy ezt ne hozza szóba.

Wellington Ma névjegykártyája rózsaszín szintetikus kvarcból készült, és lézerrel volt rágrávirozva a név, *Ma-Marino Ügynökség*, egy cím a Beverly Avenue-n, valamint mindenféle számok és e-mail címek. A névjegykártya GlobExszel érkezett kis szürke műbőr borítékban, amikor Rydell még kórházban volt.

– Ezzel meg is vághatja magát az ember – jegyezte meg Rydell.

– Meg, és sokan biztos meg is vágták – mondta Karen Mendelsohn. – És ha a tárcádba teszed és ráülsz, elreped.

– Akkor mi értelme, hogy ilyen?

– Nagyon vigyázz rá. Nem kapsz másikat.

Rydell nem is találkozott Wellington Mával, vagyis csak jóval később, de Karen behozott egy kis aktatáskát, amiben volt egy csatlakozós szemfon, és Rydell beszélhetett a férfival, míg az a Los Angeles-i irodájában tartózkodott. Ilyen menő hardvert Rydell még nem használt, abszolút olyan érzés volt, mintha ő is ott lenne abban az irodában. Kilátott az ablakon arra az aszimmetrikus piramisra, aminek olyan a színe, mint a Noxzema-tubusnak. Megkérdezte Wellington Mától, mi az, ő pedig azt felelte, a régi Design Center, de most diszkont-bevásárlóközpontként szolgál, majd Rydell is elmehet oda, ha L. A.-be jön, amire hamarosan sor kerül.

Turvey barátnője, Jenni-Rae Cline több, egymással ravaszul összefüggő pert indított Rydell, a rendőrség, Knoxville városa és a szingapúri társaság ellen, amely az ő lakóházának tulajdonjogát jegyezte. Összviessz jó húszmilliót követelt.

Pácba került zsaruként Rydell örült, hogy a *Zsaruk a pácbanra* támaszkodhat. Első lépésben felfogadták mellé Aaron Pursley-t, akit Rydell természetesen már ismert a műsorból. Ősz haj, kék szem, és olyan orr, amivel tűzifát lehetett volna hasogatni. Farmert hordott, Tony Lama csizmát, cowboyfazonú fehér oxford inget, navahó ezüstkapsos bőr nyakdíszel. Híres volt, és olyan zsarukat védett, mint Rydell, olyanok ellen, mint Turvey barátnője és annak ügyvédje.

Jenni-Rae Cline ügyvédje abból indult ki, hogy Rydellnek nem is lett volna szabad a lakásban lennie, hogy Rydell ezzel veszélyeztette a nő és a gyerekei életét, és hogy megölte Kenneth Turvey-t. Jellemzése szerint Mr. Turvey ügyes és szorgalmas ember volt, szerető apja a kis Rambónak és a kis Kellynek, újrakeresztelkedett keresztény, a 4-Thiobuscaline-ról leszokott, és már gyógyulófélben lévő kábítószeres, egyedüli családfenntartó.

– „Gyógyulófélben lévő”? – nézett Rydell Karen Mendelsohnra a reptéri Executive Suitesben kapott szobájában, amikor a nő megmutatta neki Jenni-Rae ügyvédjének faxát.

– Ha minden igaz, pont aznap volt egy gyűlésen – felelte Karen.

– És mit csinált ott? – jutott Rydell eszébe a véres Utolsó vacsora.

– A *mi* szemtanúink szerint nyíltan bevett egy evőkanálnyit az általa preferált kábítószerből, erőszakkal elfoglalta a pódiumot, majd harminc percen át hadovált Millbank elnöknő harisnyájáról és nemi szervének feltételezett állapotáról. Aztán elővette a saját nemi szervét, maszturbált, de nem ejakulált, majd elhagyta az Első Baptista Templom alagsorát.

– Jézusom. És ez olyan gyűlés volt, mint az Anonim Alkoholistáké?

– Olyan – felelte Karen Mendelsohn –, de a jelek szerint Turvey előadása többeknél sajnálatos visszaesést okozott. A gyűlés résztvevőihez pszichiátereket fogunk küldeni.

– Az kedves – mondta Rydell.

– Jól mutat majd a bíróságon – magyarázta a nő –, abban a valószínűtlen esetben, ha egyáltalán eljutunk odáig.

– Nem volt „gyógyulófélben” – mondta Rydell. – Akkor még abból az adagból se gyógyult ki, amit legutoljára feltolt az orrába.

– Ez feltehetőleg így van. Viszont a Sátánizmus Felnőtt Túlélői közé tartozott, akik egyre több érdeklődést mutatnak az ügy iránt. Ennélfogva mind Mr. Pursley, mind Mr. Ma úgy véli, a legjobb, ha hamar lelépünk, Berry. Maga meg én.

– És mi lesz a perrel?

– A rendőrségnél felfüggesztették, vádat még nem emeltek maga ellen, és az ügyvédje Aaron Pursley. Már indulhat is, Berry.

– L. A.-be?

– Oda bizony.

Rydell a nőre nézett. Eszébe jutott a tévében látott Los Angeles. – Tetszeni fog?

– Eleinte. Eleinte L. A.-nek is tetszeni fog maga. Ahogy nekem.

És így történt, hogy Rydell ágyba bújt egy ügyvéddel, akinek olyan illata volt, mint egymillió dollárnak, aki malacságokat beszélt, összevissza tekergett, és Milánóban gyártott alsóneműt viselt, ami Olaszországban van.

– *Gyilok.* Cyrinta Burdette, Gudrun Weaver, Dean Mitchell, Shinobu Sakamaki. 1997.

– Nem láttam. – Rydell felhőrpintette az utolsó csepp koffeinmentes kapucsínót is a műanyag termoszbögre alján kotyogó jégkása közül.

– Az anyám találkozott Cyrinta Burdette-tel. Egy bevásárlóközpontban Waco mellett. Autogramot is kért tőle. A tévén tartotta az imakendők meg Wayne Fallon tiszteletes hologramja mellett. Minden szarságra volt imakendője. A lakbérre, az AIDS ellen, a tbc ellen...

– Komolyan? És mit csinált velük?

– A tévé tetején tartotta – magyarázta Sublett, és a keskeny, áttetsző palackból felhajtotta a maradék négyyszeresen tisztított vizet. A Sunsetnek ezen a részén csak egy helyen lehetett ilyen venni, de Rydell nem bánta, hogy el kellett jönni érte; egy kávézó mellett árulták, és le tudtak állni a sarki parkolóban. A parkolós fickó mindig örült nekik.

– Az imakendő nem véd az AIDS ellen – jelentette ki Rydell. – Oltasd be magad, mint mindenki más. Oltasd be anyádat is. – A tükörtelenített ablakon át egy utcai J. D. Shapely-szentélyre látott rá. Az épülethől, ami valaha itt állt, már csak ez a betonfal maradt. Hollywood nyugati részén bőven akadt ilyen szentély. Erre valaki rózsaszín festékekkel egyméteres betűkkel ráfújta, hogy SHAPELY FASZSZOPÓ KÖCSÖG VOLT, és egy nagy rózsaszín szívet rajzolt. Alatta Shapely-képeslapokat ragasztottak a falra, és fényképeket, valószínűleg az elhunytakét. Isten tudja csak, hány millióan jártak így. A fal tövében száraz virágok, gyertyacsonkok és hasonlók heverték. A képeslapoktól Rydellt kirázta a hideg; a fickó úgy festett rajtuk, mint Elvis meg egy katolikus szent keresztesződése: csontsovány volt, a szeme túl nagy.

Subletthez fordult. – Te még mindig nem oltattad be magad, haver, és ezt a tahó tudatlanságodnak köszönheted.

Sublett összeresztett. – Az rosszabb, mint egy élő vakcina, öregem. Egy totál új betegség!

– Az, de nem árt neked. És a régiekből még van bőven. Ha engem kérdezel, kötelezővé kéne hogy tegyék az oltást.

Sublett megborzongott. – Fallon tiszteletes mindig azt mondta...

– Fallon tiszteletes bekaphatja – indította be a járgányt Rydell. – A rohadék pénzt kap érte, hogy imakendőt sóz olyanokra, mint az anyád. Te is tudtad, hogy baromság az egész, nem? Különben nem jöttél volna ide. – Sebességbe tette a Gépászt, és besorolt a Sunset forgalmába. Ha valaki Huszárt vezet, azt mindig beengedik.

Sublett szinte teljesen behúzta a fejét kidudorodó vállcsontja közé, és úgy nézett Rydellre, akár egy aggódó, acélszemű ölyv. – Azért nem ennyire egyszerű. Egész életemben ezt hallgattam, így neveltek. Az egész csak nem lehet kamu?

Rydell rásandított és megszánta. – Nem, gondolom, nem. Az egész legalábbis. Csak...

– Téged minek neveltek, Berry?

Rydellnek ezen el kellett gondolkodni. – Republikánusnak – bökte ki végül.

Karen Mendelsohn tűnt a legjobbnak azokból az újdonságokból, amikről Rydell úgy gondolta, meg tudná szokni. Ilyen volt például első osztályon repülni vagy DélKal MexAmeriBank kártyát kapni a *Zsaruk a pácban* jóvoltából.

Amikor először voltak együtt az Executive Suites hotelben Knoxville-ben, Rydellnél nem volt semmi, így jobb híján az oltási könyvét mutatta meg a nőnek (rendőrségi előírás, különben nem tudtak volna biztosítást kötni a rendőrökre). A nő csak nevetett, és azt mondta, a német nanotech majd elintézi. Aztán megmutatta Rydellnek a kütyüt egy apró, elemes kuktára hasonlító szerkezet áttetsző tetején át. Rydell hallott már róla, de látni még sose látta; azt is hallotta, hogy annyiba kerül, mint egy kisebb autó. Valahol olvasta, hogy mindig testhőmérsékleten kell tartani.

Mintha kicsit mozgott volna odabent. Sápadt, medúzaszerű ízé. Megkérdezte a nőt, tényleg él-e. Azt felelte, nem igazán, de majdnem, a többi része meg fullerén és szubcelluláris automata. Rydell észre se fogja venni, hogy ott van, de esze ágában sincs a férfi orra előtt betenni.

Úgyhogy bement a fürdőszobába. Amikor kijött abban az alsóneműben, Rydell megtudta, hol is van Milánó. És igaz, hogy amúgy nem vette volna észre, hogy az a szerkezet ott van, így viszont igen, de azért elég hamar megfeledezett róla. Vagyis majdnem.

Másnap reggel béreltek egy billenőrotoros gépet Memphisbe, aztán egy Air Magellan-járral elrepültek a LAX-re. Az első osztály mindenekelőtt jobb kütyüket jelentett az ember előtt lévő ülés hátán, és Rydell azonnal beleszeretett abba a teleprezenciás készülékbe, amivel rá lehetett hangolódni a gép külsejére erősített szervós kamerákra. Karen nem szerette használni a retiküljében hordott kis VirtuFaxot, ezért odaszólt az L. A.-i irodába, hogy töltsék le a leveleit az üléstámla-képernyőre. Azonnal bele

is merült a munkába, telefonált és faxokat küldött, Rydell meg a kamerák képén hüledezett.

Az ülés szélesebb volt, mint a floridai járaton, amivel az apjához repült látogatóba, a kaja jobb, a pia pedig ingyenes. Rydell legurított hármát négyet, elaludt, és csak valahol Arizona felett ébredt fel.

A Los Angeles-i reptéren a levegő fura volt, a fény meg másmilyen. Kalifornia sokkal zsúfoltabbnak és zajosabbnak bizonyult, mint amire számított. A *Zsaruk a pácban* egyik embere várta őket, gyűrött fehér kartonpapírt tartott, amire vörös filccel a MENDELSONH nevet írták, csak éppen az S rossz felé nézett. Rydell mosolyogva bemutatkozott, és kezet rázott vele. A fickónak ez láthatóan imponált, azt mondta, Szergejnek hívják. Amikor Karen ráförmedt, hogy hol az a kurva kocsija, a fickó elvörösödött, és azt mondta, rögtön hozza. Karen azt mondta, kösz, nem, kimennek majd vele együtt, amint megjött a csomagjuk, mert ő aztán nem fogja egy ilyen állatkertben várni. Szergej bólintott. Többször megpróbálta összehajtani a papírt, hogy a zakózásebébe dugja, de az túl nagy volt. Rydell nem értette, a nő hirtelen miért lett ilyen. Talán kimerítette az utazás. Szergejre kacsintott, de a fickó ettől csak még idegesebb lett.

A csomagokat, Karen két fekete bőröndjét és a puha kék Samsonite-ot, amit Rydell az új bankkártyájával vett, ő meg Szergej fogták meg. Kimentek az épületből, majd keresztülvágtak egy körfogalomfélén. Kint ugyanolyan levegő volt, csak még melegebb. A hangosbemondó azt ismételte, hogy a fehérrel jelölt részen csak a ki- vagy beszállás idejére szabad megállni. Mindenfelé autók szalomoztak, csecsemők sírtak, emberek támaszkodtak csomagokra, de Szergej céltudatosan törtetett előre, egy garázs felé az út túloldalán.

Szergej kocsija hosszú, fekete, német gyártmány volt, és úgy nézett ki, mintha meleg nyállal és fültisztító pálcikával mosták volna le. Amikor Rydell felajánlotta, hogy előreül, Szergej újfent elvörösödött, és beterelt hátra Karen mellé. Erre Karen felnevetett, amitől Rydell mindjárt jobban érezte magát.

Ahogy kiálltak a garázsból, Rydell kiszúrt két zsarut a METRO feliratot kiadó nagy acélbetűk mellett. Légh Kondicionált sisakot viseltek átlátszó műanyag ellenzővel. Egy öregembert bökdöstek a botjukkal, de a botban nem volt áram. Az öreg farmerje elkopott a térdénél, és arca mindkét oldalán nagy tapaszt viselt, ami szinte mindig rákot jelez. Annyira leégett a bőre, hogy azt sem lehetett megmondani, fehér-e egyáltalán. Az öreg és a rendőrök mögötti lépcsőn embertömeg áramlott és tűnt el a METRO felirat alatt.

– Isten hozott Los Angelesben – mondta Rydellnek Karen. – Örülj, hogy nem metróval kell menned.

Aznap este magával Aaron Pursley-vel vacsoráztak egy tex-mex étteremben a North Flores Streeten. Karentől tudta, hogy ez itt Hollywood. Rydell életében nem evett ilyen finom tex-mex kaját. Jó egy hónappal később el akarta oda vinni Sublettet a születésnapján, hogy kicsit feldobja a hazai kosztal, de az ajtónálló nem engedte be őket.

– Telt ház – mondta.

Az ablakon át Rydell bőven látott üres asztalt. Korán volt, alig lézengett odabent valaki. – És azok? – mutatott az üres asztalokra.

– Foglaltak – mondta a férfi.

Sublett azt mondta, hogy a fűszeres kaja amúgy sem tenne jót neki.

Rydell azt szerette a legjobban, amikor a Gépással cirkáltak a dombok és kanyonok között, főleg holdfényes éjszakákon.

Odafent az ember néha olyan vad dolgokat látott, hogy abban sem lehetett biztos, hogy valóban látta. Egy teliholdas éjszakán Rydell bevett a Gépással egy kanyart, és egy meztelen nő állt megdermedve a reflektorfényben, ahogy a vidéki utakon lecövekel a reszkető szarvas. Csak egy pillanatig állt ott, Rydell annyit látott, hogy ezüstszarvat visel, vagy talán felhajtott karimájú kalapot, és hogy valószínűleg japán, és akkor ez utóbbit találta az egészben a legfurcsábbnak. Aztán a nő meglátta őt – Rydell látta, hogy látja –, és elmosolyodott. Aztán eltűnt.

Sublett is látta, de benne csak a vallásos rettegés eksztázisát keltette fel. Csak úgy ömlött belőle a szó, minden horrorfilm, amit valaha látott, összekeveredett Fallon tiszteletes litániájával a boszorkányokról, sátánimádókról és a Sátán élő erejéről. Az egész heti rágókészletét elfogyasztotta, be nem állt a szája, amíg Rydell rá nem förmedt, hogy fogja már be.

Mert most, hogy eltűnt, a nőre akart gondolni. Arra, hogyan nézett ki, mit kereshetett ott, hogyan tűnt el. Miközben Sublett a szomszéd ülésen durcáskodott, Rydell megpróbálta pontosan felidézni, a nő miképpen tudott olyan tökéletesen és hirtelen *nem* ott lenni. És az volt a fura, hogy kétféleképp emlékezett rá, nem úgy, ahogy Kenneth Turvey lelövésére, amire egyáltalán nem emlékezett, pedig annyiszor hallotta a tévés asszisztensektől és az ügyvédektől, hogy már úgy érezte, maga is látta a jelenetet vagy minimum a *Zsaruk a pácban*-féle verziót (ami aztán sosem került adásba). Egyrészt úgy emlékezett rá, hogy a nő csak lement az út melletti lejtőn, bár hogy futott vagy lebegett, azt nem tudta volna megmondani. Másrészt úgy emlékezett rá, hogy a nő felugrott – bár ez a szó nem fedi a lényegét – a lejtőn az út másik oldalán, valahogy átrepült a poros, holdezüstös növényzet felett, ami totál képtelenség, mert ha az a távolság nem volt negyven lépés, akkor egy sem.

És a japán nőknek egyáltalán lehet ilyen hosszú, hullámos hajuk? És a lába közt sötétlő szőrzet valóban felkiáltójel formára lett borotválva?

Végül vett Sublettnek négy csomagot abból a speckó rágóból egy éjjel-nappali orosz gyógyszertárban a Whilshire-ön. Leesett az álla, hogy mennyibe kerül.

Látott mást is a kanyonokban, főleg amikor éjnek évadján járőrözött. Leginkább tüzeket, kis tüzeket, de ott, ahol egyszerűen nem lehetett tűz. És néha fényeket az égen, csakhogy Sublett annyi baromságot hadovált az idegenekről, hogy mostanság ha Rydell látott is fényt, volt annyi esze, hogy tartsa a száját.

Azért néha, amikor ott fent járt, eszébe jutott a nő. Tisztában volt vele, hogy nem tudja, kicsoda-micsoda, és furamód nem is érdekelte, hogy ember, vagy sem. Azt viszont sosem érezte, hogy gonosz lett volna. Csak más.

Úgyhogy most csak vezetett, lökte a rizsát Sublettnek ezen az éjszakán, amiről nem sejtette, hogy az utolsó éjszakája lesz az IntenSecure járőreként. Hold nuku, de az ég tiszta, rajta néhány csillag. Öt perc az első házellenőrzésig, aztán visszakanyarodnak Beverly Hills felé.

A Testkalapács nevű japán edzőterem-hálózatról beszélgettek. A Testkalapács nem a hagyományos edzőskultúrát kínálta, sőt a lehető legmesszebb ment az ellenkező irányba. Főleg fiatalokra épített, akiknek tetszett az ötlet, hogy brazil magzatszövetet injekciózzanak a testükbe, és a csontjaikat az úgynevezett teljesítményfokozó anyagokkal erősítsék meg.

Sublett azt mondta, az Ördög műve.

Rydell azt mondta, tokiói franchise.

Gépász azt mondta: – Többszörös gyilkosság, folyamatban lévő túszejtés, feltehetőleg az előfizető kiskorú gyerekei. Benedict-kanyon. Az IntenSecure engedélyezi az éles fegyver alkalmazását. Ismétlem, éles fegyver alkalmazása engedélyezve.

És a műszerfalon annyi fény gyulladt fel, akár egy özönvíz előtti nyeregépen.

Úgy alakult, hogy Rydellnek nem jutott ideje hozzászokni Karen Mendelsohnhoz, az első osztályú utazáshoz és egyebekhez.

Karen az ikszedik emeleten lakott a Century City II-ben, azaz a Cseppben, ami úgy nézett ki, akár egy áramvonalas, kissé áttetsző zöld didkó, és a harmadik legnagyobb építménynek számított L. A.-ben és a környékén. A megfelelő fényben szinte áttetsző volt, látszott az épület belsejében futó három óriási tartóoszlop, mindegyik akkora átmérőjű, hogy simán belefért volna egy átlagos felhőkarcoló, és még hely is marad benne. Ezekben az oszloplábakban rézsútosan haladó liftek jártak, de Rydellnek ezekhez sem jutott ideje hozzászokni.

A didkót gondosan előrozsdásított rézbimbó koronázta, ami kínai kalapokra hasonlított, csak éppen elfért volna alatta két focipálya is. Ez alatt helyezkedett el Karen lakása, és még több száz ugyanilyen drága lakás,

egy teniszklub, bárók és éttermek, valamint egy olyan bevásárlóközpont, ahol csak tagsági kiváltása után lehetett vásárolni. Karen lakása a Csepp legszélén volt, a nagy ívelt ablakokat a zöld falba süllyesztették.

Bent minden a fehér különféle árnyalataiban pompázott, kivéve Karen ruháit, amelyek kivétel nélkül mind feketék voltak, a bőrdíjeit, amik szintén feketék voltak, és a kedvenc nagy frottírköntösét, aminek a színe meg a száraz zabkásáéra emlékeztetett.

Karen azt mondta, ez az Agresszív Hetvenes Évekbeli Retró stílus, és már kezdi unni. Rydell teljesen megértette, de a véleményét tapintatosan megtartotta magának.

A tévések egy Hollywood nyugati részén álló hotelben foglaltak neki szobát. Az épület megszokott lakóháznak látszott, de Rydell nem töltött ott sok időt. Amíg a Mici-balhé ki nem robbant Ohióban, főleg Karennél lógott.

Az, hogy felfedezték a Mici-gyilkosságok első harmincöt áldozatát, lényegében pontot tett Rydell tévés karrierjére. Már eleve az sem segített, hogy a helyszínrre érkező első két zsaru, China Valdez őrmester és Norma Pierce tizedes simán lehetett a két legszebb rendőrnő egész Cincinnatiben („totál telegenikusak”, fogalmazott az egyik produkciós asszisztens, bár Rydell ezt furcsa megjegyzésnek találta az adott körülmények között). Aztán egyre nőtt az áldozatok száma, és végül messze meghaladta minden ismert vagy bizonyított sorozatgyilkosságét. Aztán kiderült, hogy az áldozatok mind gyerekek. Aztán Valdez őrmester poszttraumás sokkot kapott, totál elborult az agya, és besétált egy belvárosi bárba, majd szétlőtte egy ismert pedofil mindkét térdkalácsát. A döbbenetesen visszataszító alak a Drazsé névre hallgatott, és semmi köze nem volt a Mici-gyilkosságokhoz.

Aaron Pursley máris Cincinnatiba repült egy olyan géppel, amelyben egyetlen tenyérnyi fém sem akadt, Karen szeméről le se került a szemfon, és egyszerre vagy hat emberrel beszélt megállás nélkül, Rydell meg a nagy fehér ágy szélén gubbasztott, és kezdte kapiskálni, hogy valami megváltozott.

Amikor a nő végre-valahára levette a szemfont, csak ült, és egy fehér festményt bámult a fehér falon.

– Van gyanúsított? – kérdezte Rydell.

Karen úgy nézett rá, mintha még életében nem látta volna.

– Gyanúsított? Már *vallomás* is van... – Rydell meglepve konstatálta, hogy hirtelen milyen öregnek látszik a nő, és elgondolkodott, mennyi idő lehet valójában. Karen felállt, és kiment a szobából.

Öt perc múlva talpig feketében jött vissza. – Csomagolj. Nem maradhatok itt. – Azzal elment, se csók, se viszlát. És ennyi volt.

Rydell felállt, bekapcsolta a tévét, és akkor először meglátta a Mici-gyilkosokat. Mind a hármat. Úgy néztek ki, mint mindenki más, és persze akik ilyesmit művelnek, általában így is néznek ki a tévében.

Ott ült Karen egyik zabkásaszín köntösében, amikor kopogás nélkül két bérzsaru nyitott be a lakásba. Az egyenruhájuk fekete volt, és ugyanolyan fekete, magas szárú rohamrendőrbakancsot viseltek, mint Rydell, amikor Knoxville-ben járőrözött, aminek kevlárból van a talpbetéte arra az esetre, ha valaki alulról akarná átlőni a lábadat.

Az egyikük almát rágcsált. A másik kábotot fogott a kezében.

– Hé, haver, ki kell kísérnünk – mondta az első, almával teli szájjal.

– Nekem is volt olyan csukám – jegyezte meg Rydell. – Portlandben csinálják, Oregonban. Kétszázkilencvenkilenc dolcsi kint a diszkontban.

A botos elvagyorodott. – Akkor csomagolsz?

Rydell csomagolt, mindent belehajigált a kék Samsonite-jába, ami nem volt fekete, fehér vagy zabkásaszínű.

A botos bérzsaru figyelte közben, a társa meg körbejárt, ette az almát.

– Kinek dolgoztok? – kérdezte Rydell.

– Az IntenSecure-nak – felelte a botos.

– És jó cég? – húzta be a bőrdöngye cipzárját Rydell.

A férfi vállat vont.

– Szingapúri – mondta a másik, és az almacsutkát a nadrágzsebéből elővett papír zsebkendőbe csomagolta. – A miénk az összes nagy épület,

lakópark meg hasonló. – A csutkát ügyesen bedugta a kikeményített fekete egyenruhája mellényzsebébe, a bronzjelvény alá.

- Van pénzed metróra? – kérdezte a botos.
- Van – mondta Rydell a bankkártyára gondolva.
- Akkor jobban jártál, mint a legtöbb seggfej, akit kikísérünk innen. Másnap a tévé letiltotta Rydell MexAmeriBank kártyáját.

Hernandez talán téved az angol rohamkocsikat illetően, merült fel a gondolat Rydellben, ahogy átkapcsolta a Hotspur Huszárt hatkerék-meghajtásra, és érezte, hogy a Gépász úgy tapad az aszfaltra, akár egy kétmotoros, háromtonnás pióca. Ennyire még sose lépett oda neki igazán.

Sublett feljajdult, amikor a biztonsági heveder automatikusan megfeszült, és a testét a megszokott görnyedt tartásból egyenesbe rántotta.

Rydell a poros kristályvirágokkal teli útszélen húzott el hetvennel egy muzeális Bentley mellett, ráadásul a rossz oldalon. Egy női utas elszörnyedt arca villant fel, majd Sublett rácsaphatott a vörös műanyag lemezre, mert aktiválódott a villogó és a sziréna.

Egyenes útszakasz. Sehol egy kocsi. Rydell az elválasztó vonalon hajtott, tövig nyomta a pedált. Sublett fura, éles hangon nyüsztetett, ami kísértetiesen passzolt az iker Kyocerák erősödő keramikus vijjogásához, és Rydell rájött, hogy a texasi srác a feszültség hatására teljesen bepörgött, és a lakókocsitábor nyelvéen énekel valamit, amit csak Fallon tiszteletes szellemi sötétségben élő követői érthetnek.

De nem, oldalra pillantva azt látta, hogy Sublett mozgó ajakkal eszeveszetten böngészi a műszerfal képernyőin sorjázó ügyféladatokat, szeme úgy kidülled, mintha az ezüst kontaktlencséi ki akarnának ugrani. De olvasás közben, látta Rydell, megtölti a kopott, használt Glockját, hosszú fehér ujjai nem is mozoghatnának természetesebben, mintha szendvicset készítené vagy újságot hajtana össze.

És ez volt az ijesztő.

– Halálcsillag?! – bődült el Rydell. Sublett dolga volt állandóan a fülében tartani a dugót, hallgatni a műholdról az Igazi Zsaruk Igéjét, ami azonnal felülírt mindent.

Sublett feléje fordult, belekattintva a tárat a Glockba, sápadt arca ugyanannyira visszatükrözte a műszerfalkijelzők színeit, akár szeme üres fémkarikái.

– A személyzet halott, és három *gyereket* elkaptak a gyerekszobában. – Úgy mondta, mintha kissé érthetetlen dolgot látna a tévében, mondjuk, egy régi, kedvenc filmjének pocsék feldolgozását, amit egy kisebbségi piacra szántak, és ezért drasztikusan megváltoztatták a szereposztást. – Azt mondják, hogy megölik őket, Berry.

– És mit mondanak a kurva zsaruk? – kiabálta Rydell, és rácsapott a nyolcas alakú, párnázott kormányra. Ilyen feszítő frusztrációt még életében nem érzett.

Sublett a jobb füléhez érintette egyik ujját. Úgy nézett ki, mint aki sikoltani fog. – Azoknak is annyi.

A Gépász első lökhárítójának jobb széle lecsapott egy 1943 körüli, galvanizált Sears postaládát, amit valaki nem kis pénzért vásárolhatott a Melrose Avenue-n.

– Nem lehet nekik *annyi* – tajtékozott Rydell –, azok *zsaruk*, a kurva életbe!

Sublett kirántotta a füléből, és Rydellnek nyújtotta a dugót. – Csak sístergést hallok...

Rydell a műszerfal kijelzőjére nézett. A Gépász kurzora a végzet zöld lándzsahegyeként világított, ahogy egy halványzöld kanyonúton süvített egy szűziesen fehér, jegygyűrű nagyságú kör felé. Közvetlen jobbra egy ablakban le tudta olvasni az előfizető három gyerekének életjeleit. A pulzusuk gyorsan vert. A lenti ablakban az előfizető kapujának röhejesen békés infraképe látszott. Erősnek tűnt. A kijelző szerint be volt zárva és riasztva.

Nagyjából ekkor dönthette el, hogy egyszerűen betöri.

Úgy egy héttel később, amikor minden tisztázódott, Hernandez tulajdonképpen megértően viszonyult az egészhez. No nem örült, hiszen az ő műszakjában történt, de azt igenis mondta, hogy az adott körülmények között nem igazán hibáztatja Rydellt.

Az IntenSecure egy repülőnyi embert hozott a szingapúri központból, legalábbis Rydell így hallotta, hogy az esetet eltitkolják a média elől, és valahogy megegyezzenek az előfizetőkkel, a Schonbrunn családdal. Rydellnek fogalma sem volt róla, végül miben állapodtak meg, de nem bánta, hogy nem tudja; olyan műsor nem volt, hogy *Bérszaruk a pácban*, és csak Schonbrunnék kapuja annyiba kerülhetett, amennyit több tucat fizetési csekkje sem fedezett volna.

Az IntenSecure persze kicseréltette a kaput, hiszen eleve ők építették be. Remek kis kapu volt, a belső betonelemet japán szénszálal tok borította, nem csoda, hogy komolyan leszedte a Gépász elejéről a Nedves Mézbarna viaszt.

Kár esett magában a házban is, főleg a nappali ablakaiban (amiken Rydell áthajtott) és az ottani bútorokban (amiken szintén).

De ezenfelül is kell kapniuk valamit Schonbrunnéknak, magyarázta Hernandez. Valamit az érzelmi megpróbáltatásért, mondta, miközben egy pohárba állott, förtelmes kávé t engedett Rydellnek az asztala mögötti nagy acéltermoszából. A termoszon hűtőmágnes díszelgett, amin az állt: **ÉN SE VAGYOK OKÉ, TE SE VAGY OKÉ – DE HÉ, EZ ÍGY OKÉ.**

Két hét telt el a szóban forgó éjszaka óta. Délelőtt tíz óra volt. Rydell ötnapos borostát viselt, finom szövésű panamakalapot, kopott, bő, narancssárga rövidnadrágot, KNOXVILLE-I RENDŐRSÉG feliratú pólót, aminek a varrása a vállánál kezdett foszlani, fekete rohambakancsot és a bal karján felfűjt, átlátszó gipszet.

– „Érzelmi megpróbáltatás” – ismételte.

Hernandez, aki kis híján olyan széles volt, mint az íróasztala, kezébe nyomta a kávé t. – Rohadt nagy mázlista vagy, annyit mondhatok.

– Kirúgtak, gipszben vagyok. Ez neked a rohadt nagy mázli?

– Komolyan, öregem, otthagyhattad volna a fogad. A zsaruk kinyírhattak volna. Mr. és Mrs. Schonbrunn nagyon is kedvesek voltak, ha tekintetbe vesszük Mrs. Schonbrunn kínos helyzetét. A karod eltört, sajnálom – vont vállat Hernandez. – Különben se vagy kirúgva. Csak most nem vezethetsz. Ha akarod, simán beoszthatunk egy lakóparkba.

– Nem, kösz.

– Egy üzletbe vagyonőrnek? Akarsz melózni esténként? Mondjuk, az Encino Divatházban?

– Nem.

Hernandez hunyorított. – Láttad már azt a pinát, aki ott dolgozik?

– Nem.

Hernandez sóhajtott. – Mi lett azzal a sok szarral Nashville-ben?

– Knoxville. A rendőrség a végleges felfüggesztés mellett döntött. Jogi tanács behatolás, megfelelő erősítés nélkül.

– És az a lúvnya, aki beperelt?

– Utoljára azt hallottam, hogy a fiával együtt elkapták, amikor Johnson Cityben kiraboltak egy autóboltot... – Most Rydellen volt a vállvonás sora, de neki fájt.

– Látod – mondta vigyorogva Hernandez –, mázlid van.

Abban a pillanatban, amikor a Gépással áttörte Schonbrunnék bezárt-beriasztott kapuját a Benedict kanyonban, Rydellen egy nagyon magasztos, nagyon tiszta és közben szinte üres érzés hatalmasodott el: hogy nem gondolkodik, csak *cselekszik*, hogy szétárad benne az adrenalin, és egyúttal megszabadul énje összes kellemetlen aspektusától.

És ez – emlékezett vissza később, ahogy a kormányossal hadakozva átgázolt a japánkerten, keresztül egy kis udvaron, majd át a golyóálló üvegen, ami úgy szétrobbant, akár egy álom – nagyon hasonlított arra, amikor fegyvert rántott, meghúzta a ravaszt, és Kenneth Turvey agyvelejét élvezettel és szinte az utolsó cseppig ráloccsantotta a farostlemeze falra,

ami szinte végtelennek tűnt a fehér alapozástól, amit valaki rákent, csak aztán már nem festett le rendesen.

Rydell átugrott a kórházba megnézni Sublettet.

Az IntenSecure fizetett neki egy magánkórtermet, hogy jobban meg tudják óvni a médiakeselyűktől. A texasi az ágyban ült, és rágózva nézte a mellkasára támasztott kis folyadékkristály lejátszót.

– *A XXI. század badurai* – mondta, amikor Rydell besurrant –, főbb szerepekben James Wainwright, Annie McEnroe, Michael Beck.

Rydell vigyorgott. – Mikori film?

– 1982-es. – Sublett elnémította és felnézett. – De már láttam párszor.

– Bementem és beszéltem Hernandezzel. Azt üzeni, ne aggódj az állásod miatt.

Sublett ránézett üres ezüstös szemével. – És a te állásod, Berry?

Rydell karja viszketni kezdett a felfújt gipszben. Lehajolt, és az ágy melletti kis fehér szemetesből kihalászott egy műanyag szívószálat. Bedugta a gipszbe, és megvakarta vele a karját. Kicsit segített. – Nekem ott befellegzett. Már nem vezethetek.

Sublett a szívószálat nézte. – Nem szabadna eldobott cucchoz nyúlnod. Kórházban pláne.

– Te nem fertőzöl, Sublett. Nálad tisztább seggfej nincs is a világon.

– Mihez kezdesz most, Berry? Élni csak kell valamiből, öregem.

Rydell visszadobta a szívószálat a szemetesbe. – Fingom sincs. De az fix, hogy nem akarok lakóparkban vagy üzletközpontban dolgozni.

– És a hekkerek, Berry? Szerinted elkapják azokat a hekkereket, akik átverték bennünket?

– Dehogy. Túl sokan vannak. A Vágyköztársaság jó ideje működik. Az FBI ismer vagy háromszáz „tagot”, de nem lehet mindet bevinni, és kideríteni, hogy melyik tette. Csak ha valamelyikük nem köp, ami viszont rendszeresen megtörténik.

– De egyáltalán miért csinálták velünk?

– Honnan a francból tudjam, Sublett?

– Szemét egy dolog volt.

– Az fix, és Hernandeztól tudom, hogy a Los Angeles-i Rendőrség szerint valaki azt akarta, hogy Mrs. Schonbrunn lebukjon. – Se Sublett, se Rydell nem látták Mrs. Schonbrunnt, mivel ő a gyerekszobában tartózkodott. A gyerekek viszont nem, ők ugyanis apucival elrepültek Washington államba megnézni a három legújabb vulkánt.

Ami csak a Gépász fedélzeti naplójába bekerült aznap éjjel, miután elhagyta az autósót, minden kamu volt. Valaki behatolt a Hotspur Huszár fedélzeti számítógépébe, és egy rakás finoman megszerkesztett és abszolút valótlan adatot juttatott a kommunikációs csatornába, elvágva Rydellt meg Sublettet az IntenSecure-tól és a Halálcsillagtól (ami természetesen normálisan működött). Rydell gyanította, hogy az autósóban dolgozó aranyos mongol fiúk közül néhányan tudnának erről mesélni ezt-azt.

És a megvilágosodás bizarr pillanatában, ahogy a Gépász összegyűrődött eleje még mindig próbált átkapaszkodni két nagy bőrszófa rommá tört maradványain, és Kenneth Turvey halálának emléke végre valósággá élestedt előtte, Rydell arra a következtetésre jutott, hogy abban az adrenalinós elszállásban, abban a hajrá-érzésben talán mégsem kellene bízni.

– De öreg, megölik a *gyerekeket!* – mondta Sublett, mintha magában beszélne. Azzal szétrántotta a biztonsági hevedert és Glockkal a kezében kiugrott, mielőtt Rydell bármit tehetett volna. A szirénát és a villogót Rydell egy sarokkal korábban kikapcsoltatta vele, de a házban tartózkodók addigra már biztosan tudták, hogy megérkezett az IntenSecure.

– Intézkedés – csúszott ki Rydell száján, ahogy az egyenruhájára erősítette a Glock tépőzáras tokját, és felkapta az oszlatópuskát, ami a tűzereje dacára a legjobb fegyver, ha egy gyerekszobában kell lövöldözni. Kirúgta az ajtót és kiugrott, bakancsa egyenesen átszakította egy dohányzóasztal két centi vastag üveglapját. (Tizenkét öltést kapott, de a seb nem volt mély.)

Sublettet nem látta. A böhöm sárga oszlatópuskát szorongatva botladozott előre, és közben halványan érzekelte, hogy valami nem stimmel a karjával.

– *Állj, faszfej!* – mondta a legerősebb hang a világon. – *Rendőrség! Tedd le azt a szart, vagy szitává lövünk!* – Rydell hirtelen egy iszonyú éles fény-sugár közepén találta magát, ami forró fémként égette értetlen szemét. – *Hallod, amit mondok, faszfej?* – Rydell megfordult, és hunyorogva, ujjai mögül kukucskálva megpillantotta a leereszkedő járókopter dudorodó páncélozott gondoláját. A légáram mindent lelapított a japánkertben, amit a Gépász meghagyott.

Rydell leejtette az oszlatópuskát.

– *A pisztolyt is, seggfej!*

Rydell két ujjal megfogta a Glock markolatát. A fegyver a műanyag tokkal együtt levált az övéről, és a tépőzár halk reccsenését valamiképp még a helikopter fojtott hajtóművének dobolása mellett is hallani lehetett.

Ledobta a Glockot, és felemelte a karját. Vagyis próbálta. A bal karja eltörött.

Sublettet tizenöt lépésre találták meg a Gépásztól. Az arca és a karja megduzzadt, akár a rózsaszín lufi, és nem kapott levegőt. Schonbrunnék boszniai házvezetője olyan szerrel dörzsölte le az egyik tölgyfa asztról a zsírkréta firkrát, amiben xilol és klórozott szénhidrogén volt.

– Mi a szar van vele? – kérdezte az egyik zсарu.

– Allergiás – mondta Rydell fogcsikorgatva; a háta mögé bilincselték a kezét, rohadtul fájt. – Kórházba kell vinni.

Sublett kinyitotta a szemét, vagyis próbálta.

– Berry...

Rydellnek eszébe jutott a film címe, amit a tévében látott. – *Ne várd a csodát!*

Sublett hunyorogva felnézett rá. – Nem láttam – mondta és elájult.

Mrs. Schonbrunn aznap éjjel a lengyel kertészét szórákozttatta. A zсарuk a gyerekszobában találták meg a nőt. Annyira dühös volt, hogy beszélni

sem bírt, és érdekes öltözéket viselt: pár ezer dollárt érő angol latexet, North Beach-i bőrszerkót és eredeti Smith & Wesson bilincset, amit valaki jó pénzért lepolírozott és krómfeketére festett. A kertész a jelek szerint lelépett a dombok felé, amikor meghallotta, hogy Rydell leparkolja a Gépászt a nappaliban.